

Sygn. akt II Ca 877/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Strojnowska

Protokolant: sekretarz sądowy Karolina Chrapkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 13 maja 2014 r., sygn. VII C 596/13 upr.

oddala apelację i zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz A. K. kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 877/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 maja 2014r. sygn. VII C 596/13 upr. w sprawie z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko A. K. zapłatę, Sąd Rejonowy w Kielcach oddalił powództwo (pkt I), orzekł o kosztach procesu (pkt II).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

Wyższa Szkoła (...) w K. jest niepubliczną uczelnią, wpisaną do rejestru uczelni niepublicznych i związków uczelni niepublicznych, prowadzonego przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Pozwana A. K. zawarła w dniu 13 października 2009r. z Wyższą Szkołą (...) w K. umowę o kształcenie na studiach pierwszego stopnia w systemie zaocznym na kierunku informatyka i ekonometria. W §3 ust.2 pkt 4 umowy zostały określone zasady opłat za studia przez cały okres ich trwania (sześć semestrów - trzy lata) na podstawie Zarządzenia Rektora Nr (...). I tak zgodnie z §2 ust.1 powołanego Zarządzenia Nr (...) opłata może być dokonana w dwóch ratach semestralnych, wynoszących dla studentów pierwszego roku 1 700,00 zł, dla studentów drugiego, trzeciego i czwartego roku – 1 900,00 zł, bądź też w 10 ratach miesięcznych, wynoszących dla studentów pierwszego roku 360,00 zł, dla studentów drugiego, trzeciego i czwartego roku – 400,00 zł. Terminy płatności określone zostały w §2 ust.4 w ten sposób, że opłaty w ratach semestralnych powinny być uiszczane do 20 października 2009r. – pierwsza rata, do

20 marca 2010r. druga rata. Z kolei opłaty wnoszone w ratach miesięcznych powinny być uiszczane przez okres 10 miesięcy od miesiąca października 2009r. do lipca 2010r. do dnia 10 każdego miesiąca.

Pozwana A. K. nie rozpoczęła studiów na kierunku określonym w umowie, nie złożyła ślubowania, nie uczęszczała na żadne zajęcia i nie przystąpiła do żadnego egzaminu. Nie uiszczyła też żadnej opłaty z tytułu nauki. Nie złożyła na piśmie rezygnacji ze studiów. Decyzją Dziekana Wydziału E.-Informatycznego z dnia 9 marca 2010r. została skreślona z listy studentów z dniem 9 marca 2010r. W uzasadnieniu decyzji jako przyczynę wskazano: niedopełnienie obowiązków wynikających z Regulaminu Studiów (...) w K. oraz treści ślubowania, a w szczególności niezaliczenie I semestru w roku akademickim 2009/2010 w ustalonym terminie tj. do dnia 8 marca 2010r. (§21 ust.4 pkt 2 Regulaminu studiów (...)).

Pismem z dnia 20 stycznia 2012r. uczelnia wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1 800,00 zł tytułem opłaty za pierwszy semestr roku akademickiego 2009/2010, której pozwana nie uiszczyła.

W dniu 25 września 2012r. Wyższa Szkoła (...) w K. zawarła z (...) Sp. z o.o. w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której (...) Sp. z o.o. w W. nabyła wierzytelność przysługującą Wyższej Szkole (...) w K. wobec A. K. w wysokości 1 800,00 zł. W §5 tej umowy strony określiły, że nabywca ma prawo domagać się od dłużnika zapłaty należności głównej, kar umownych, odsetek oraz zwrotu kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa w tych postępowaniach.

Nabywca wierzytelności (...) Sp. z o.o. w W., występujący jako powód w niniejszej sprawie, pismem z dnia 30 października 2012r. wezwał A. K. do zapłaty kwoty 2 473,40 zł, w tym kwoty 1 800,00 zł z tytułu nieuiszczonej opłaty za pierwszy semestr nauki w roku akademickim 2009/2010 oraz kwoty 673,40 zł tytułem odsetek ustawowych od tej należności.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, iż powództwo jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu Rejonowego stan faktyczny w przedmiotowej sprawie, nie budził wątpliwości i w znacznej mierze opierał się na zgromadzonych dokumentach.

Bezsporna jest okoliczność, iż A. K. zawarła w dniu 13 października 2009r. umowę o kształcenie na studiach pierwszego stopnia na kierunku informatyka i ekonometria, w Wyższej Szkole (...), nie rozpoczęła nauki, nie uczęszczała na żadne zajęcia, nie przystąpiła po zakończeniu pierwszego semestru do egzaminów, nie dokonała na rzecz Szkoły żadnych wpłat, a także nie zawiadomiła Szkoły o swojej rezygnacji.

Zdaniem Sądu Rejonowego, powód nie wykazał jednak aby A. K. po zawarciu umowy o kształcenie, uzyskała następnie status studenta a skoro tak, to roszczenia powoda są bezzasadne.

Zgodnie z treścią art.170 ust.1 ustawy z dnia 27 lipca 2005r. prawo o szkolnictwie wyższym (t.j. Dz.U. z 2012r., poz.572 ze zm.), zwanej dalej „p.sz.w.” osoba przyjęta na studia nabywa prawa studenta z chwilą immatrykulacji i złożenia ślubowania. Treść ślubowania ustalona została w §35 ust.2 statutu Wyższej Szkoły (...). Tymczasem powód nie wykazał, aby pozwana uzyskała status studenta, w szczególności by złożyła ślubowanie. Sama pozwana kategorycznie zaprzeczyła aby takie ślubowanie złożyła, ponieważ z powodu braku funduszy zrezygnowała z podjęcia nauki na tej uczelni. Sąd dał wiarę tym zeznaniom wobec braku innych dowodów, których powód nie przedstawił, mimo wynikającej z art.6 k.c. reguły rozkładu ciężaru dowodu. Wobec nie spełnienia wymogu określonego w art.170 ust.1 p.sz.w. oraz w §35 ust.2 statutu uczelni, jakim jest złożenie ślubowania, A. K. nie nabyła statusu studenta Wyższej Szkoły (...) w K. i tym samym nie ciążył na niej obowiązek uiszczenia opłat za studia.

Pozwana nie podjęła nauki, nie uczęszczała na zajęcia, nie przystąpiła do zaliczeń ani egzaminów, nie korzystała w żadnej formie z usług uczelni, nie można więc jej uznać że nabyła status studenta nawet w sposób dorozumiany.

Nawet w przypadku przyjęcia, że pozwana już tylko na podstawie zawartej w dniu 13 października 2009r. umowy, była jednak zobowiązana do opłaty na studia, to w ocenie Sądu Rejonowego, zasługuje na uwzględnienie zgłoszony

przez A. K. zarzut przedawnienia roszczenia. Dla żądania zgłoszonego przez powoda ma zastosowanie 3-letni termin przedawnienia, zarówno dlatego, że opłata za studiowanie jest świadczeniem okresowym, jak i dlatego, że Wyższa Szkoła (...) jako uczelnia niepubliczna prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu art.43¹ k.c.

Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że stanowiąca źródło roszczenia umowa, zawarta w dniu 13 października 2009r. pomiędzy Wyższą Szkołą (...) w K. a A. K. jest rodzajem odrębnie uregulowanej umowy, do którego odsyła art.160 ust.3 p.sz.w. Reguluje on zasady ustalania warunków odpłatności za studia, pozostawiając uczelni swobodę w zakresie określania warunków odpłatności za studia. Regulacja zawarta w tym przepisie obejmuje formę, strony umowy i przedmiot świadczenia, jest to zatem umowa uregulowana w powołanej ustawie z dnia 27 lipca 2005r. prawo o szkolnictwie wyższym, która wprost określa, że podmiotem o świadczenie usług edukacyjnych mogą być podmioty kwalifikowane, Natomiast przedmiotem świadczeń uczelni wyższej są usługi dydaktyczne, wymienione w art.99 p.sz.w., zaś studenta min. obowiązek uiszczenia czesnego, uczęszczanie na zajęcia, uzyskanie zaliczeń, pozytywnych ocen z egzaminów.

Nie ma więc obecnie podstaw do uznania, że jest to umowa nie uregulowana odrębnymi przepisami i że będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego, w szczególności art.750 k.c., art.751 k.c. przewidujący dwuletni termin przedawnienia dla roszczeń wynikających z umów o świadczenie usług.

Dla zawartej umowy pomiędzy stronami umowy będą miały zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń w kodeksie cywilnym, wobec braku szczególnego uregulowania tej kwestii w ustawie o szkolnictwie wyższym.

Opłata z tytułu nauki jest w ocenie Sądu Rejonowego świadczeniem okresowym, ponieważ jej zasady nie zostały określone w samej umowie, lecz w odrębnym dokumencie - Zarządzeniu Rektora Nr (...) w sprawie wysokości opłat za studia, które nie stanowi załącznika do umowy, a w umowie zawarto jedynie odesłanie do tego Zarządzenia. W dokumencie tym nie wskazano globalnej kwoty, lecz wysokość opłat semestralnych, wynoszących dla studentów pierwszego roku 1 700,00 zł, dla studentów drugiego, trzeciego i czwartego roku 1 900,00 zł, oraz wysokość opłat w przypadku płatności w 10 miesięcznych ratach. Treść powyższego Zarządzenia wskazuje, zdaniem Sądu Rejonowego, na okresowość świadczeń, ponieważ nie określa jednej globalnej kwoty, która jest rozłożona na raty. Taką ocenę rodzaju opłaty jako świadczenia okresowego potwierdza również wydruk z księgowości, z którego wynika, że opłata od pozwanej naliczana była jako należność płatna w miesięcznych ratach. Jednak powód nie przedłożył żadnego dokumentu, z którego wynikałoby, jaka formę płatności wybrała pozwana (semestralną czy miesięczną).

Działalność dydaktyczna Wyższej Szkoły (...) w K. jest realizowana w sposób zorganizowany i ciągły, przez uprawnionych pracowników. Charakteryzuje się profesjonalnym charakterem, podporządkowana jest regułom opłacalności i racjonalnego gospodarowania, jako działanie na własny rachunek uczelni. Są to działania powtarzalne. Elementy te odróżniają działalność tej uczelni od tożsamej działalności publicznych szkół wyższych, które mają ustawowy, konstytucyjny obowiązek wykonywania zadań publicznych przez świadczenie bezpłatnych usług edukacyjnych. W związku z powyższym, świadczenie odpłatne usług edukacyjnych przez niepaństwową uczelnię, spełnia wymogi uznania tej działalności za działalność gospodarczą w rozumieniu art.2 ust.1 prawa o działalności gospodarczej oraz uznania takiej uczelni za podmiot prowadzący działalność gospodarczą w rozumieniu art.118 k.c. Charakteru tego nie zmienia 106 p.sz.w., który stanowi, że prowadzenie przez uczelnie działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej, doświadczałnej, artystycznej, sportowej, rehabilitacyjnej lub diagnostycznej, nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2010r. Nr 220, poz.1447 ze zm.).

Tak więc, w ocenie Sądu Rejonowego, zarzut pozwanej o przedawnieniu roszczenia jako uzasadniony, z tej przyczyny również skutkowało oddalenie powództwa.

Uzasadniony, zdaniem Sądu Rejonowego jest także zgłoszony przez pozwaną zarzut o nieskuteczności przysługującej Wyższej Szkole (...) w K. ceśni wierzytelności na rzecz powoda, ponieważ A. K. nie wyraziła na to zgody.

Uczelnia niepaństwowa jest bowiem przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zatem studenci, korzystający z usług szkoły wyższej niepublicznej odpłatnie, stosownie do zawieranych w tym zakresie umów, są konsumentami w rozumieniu powołanej ustawy. A skoro tak, to w myśl art.385¹ pkt 5 k.c. niedozwolonym postanowieniem umownym jest takie, które zezwala kontrahentowi konsumenta na przeniesienie praw i przekazanie obowiązków wynikających z umowy bez zgody konsumenta. Umowa, którą pozwana zawarła w dniu 13 października 2009r. nie zawierała co prawda żadnych postanowień w tym zakresie, ale skoro pozwana w żadnej formie nie wyraziła zgody na takie przeniesienie ani przed dokonaniem tej czynności ani też po, to należy uznać, że cesja wierzytelności na rzecz powoda, dokonana przez Wyższą Szkołę (...) w K. na podstawie umowy z dnia 25 września 2012r. jest wobec pozwanej A. K. bezskuteczna. Tak więc i z tej przyczyny powództwo jest bezzasadne. Mając na względzie te wszystkie okoliczności Sąd Rejonowy oddalił powództwo

Apelację od tego orzeczenia wniósł powód, zaskarżając je w całości i zarzucił:

1.obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na wynik sprawy, tj. art.232 k.p.c. w zw. z art.233 §1 k.p.c. i art.231 k.p.c. poprzez brak wszechstronnej oceny materiału dowodowego, wyrażającej się w pominięciu następujących elementów materiału dowodowego:

- załącznikiem do umowy o kształcenie z dnia 13 października 2009r. było ślubowanie studenckie,
- w decyzji Dziekana z dnia 9 marca 2010r. znajduje się sformułowanie, że w dniu 14 października 2009r. pozwana została wpisana na listę studentów oraz, że nie dopełniła obowiązków wynikających z regulaminu studiów oraz treści ślubowania,
- w treści §2 ust.2 umowy o kształcenie pozwana oświadczyła, że z dniem 1 października 2009r. wyraża zgodę na umieszczenie jej z tą datą w albumie studenta; przez co sąd bezzasadnie ustalił, że pozwana nie nabyła statusu studenta, podczas gdy zebrane w sprawie dowody zdają się temu przeczyć i z w/w faktów dało się wyprowadzić wnioski, że pozwana posiadała status studenta;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na wynik sprawy, tj. art.244 §1 k.p.c. w zw. z art.233 §1 k.p.c. wyrażającą się w zakwestionowaniu przez sąd merytorycznej podstawy decyzji administracyjnej – decyzji Dziekana z dnia 9 marca 2010r., bez wzruszenia tej decyzji przez pozwaną w drodze postępowania administracyjnego, podczas gdy:

- sąd w postępowaniu cywilnym nie jest uprawniony do kwestionowania decyzji administracyjnej, w szczególności pod względem jej merytorycznej zasadności, tym bardziej w sytuacji, w której:
- pozwana nie przedstawiła przeciwdowodów wymierzonych w domniemanie prawdziwości i autentyczności w/w decyzji,
- sąd zaś pomimo przyjęcia przez organ za podstawę decyzji o wykreśleniu, przesłanki niezaliczenia I semestru w roku akademickim 2009/2010, przyjął inną przesłankę, że pozwana nie podjęła studiów;

3. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art.118 k.c. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na wadliwym przyjęciu, że roszczenie uczelni wyższej o zapłatę czesnego stanowi roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, podczas gdy:

- uczelnia wyższa może prowadzić działalność gospodarczą, ale jedynie w formie organizacyjnie i finansowo wydzielonej od działalności podstawowej tj. kształcenia studentów (art.7 w zw. z art13 p.sz.w.),
- prowadzenie przez uczelnie wyższe działalności dydaktycznej, naukowej, badawczej nigdy nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (art.106 p.sz.w.), która to ustawa jest naczelnym aktem w zakresie działalności gospodarczej

w systemie prawa prywatnego i publicznego i jej celem jest harmonizacja przepisów o działalności gospodarczej min. z kodeksem cywilnym,

- lektura uzasadnienia ustawy prawo o szkolnictwie wyższym i prac legislacyjnych przekonuje, że intencją ustawodawcy było utrzymanie, iż prowadzenie przez uczelnie działalności dydaktycznej nie stanowi działalności gospodarczej,

- działalność edukacyjna uczelni wyższych, w tym niepaństwowych, stanowi wykonywanie zadań publicznych, przez co nie stanowi działalności gospodarczej, pomimo, że może mieć charakter odpłatny,

- ustawodawca wyraźnie zastrzegł w art.99 ust.4 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym, że opłaty za świadczone usługi edukacyjne nie mogą przekraczać kosztów ponoszonych w zakresie niezbędnym do uruchomienia i prowadzenia w danej uczelni odpowiednio studiów(...),

- działalność gospodarcza, o której mowa w art.118 k.c. to ta, o której mowa w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej;

4. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art.106 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym w zw. z art.1, 2, 3 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, poprzez ich błędną wykładnię, prowadzącą do ich niezastosowania wskutek przyjęcia, że definicja działalności gospodarczej zawarta w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej ma znaczenie wąskie i dotyczy tylko spraw objętych przedmiotem regulacji tej ustawy, więc działalność dydaktyczna nie jest działalnością gospodarczą wyłącznie w rozumieniu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, podczas gdy:

- zakres zastosowania ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wynikający z art.3 został sformułowany poprzez definicje negatywna („przepisów ustawy nie stosuje się do..”, zawierająca zamknięty katalog wyłączeń, co oznacza, że jej regulacją objęto sferę szeroko pojętej działalności gospodarczej, o ile nie jest to wyraźnie wyłączone przez przepisy szczególne,

- przedmiotem regulacji usług (zgodnie z art.1) jest „wykonywanie” działalności, co jest tożsame z „prowadzeniem” działalności, o których mowa w art.106 ustawy prawo o szkolnictwie wyższym,

- powszechnie wskazuje się, że art.2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej zawiera legalną definicję działalności gospodarczej, co oznacza, że powinna być ona traktowana jako powszechnie obowiązujące rozumienie tego pojęcia w polskim systemie prawnym,

- ustawodawca w projekcie ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprost stwierdził, że ratio legis ustawy jest harmonizacja przepisów nowej ustawy z kodeksem cywilnym i kodeksem spółek handlowych (wykładnia celowościowa i systemowa), co oznacza, że nie ma racji bytu utrzymywanie doktrynalnej „autonomicznej definicji działalności gospodarczej”, formułowanej na gruncie art.118 k.c.,

5. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art.118 k.c. poprzez błędną jego wykładnię wskutek przyjęcia, iż świadczenie studenta, polegające na obowiązku uiszczenia opłaty za świadczenie edukacyjne stanowi świadczenie o charakterze okresowym, podczas gdy;

- uiszczanie opłaty za studia stanowi świadczenie jednorazowe (sukcesywne) ewentualnie podzielone na raty,

-opłaty za studia zaliczane są zawsze na część jednego świadczenia tj. kształcenia w ramach określonego kierunku studiów, zmierzającego do uzyskania kwalifikacji I lub II stopnia i uzyskania dyplomu, a więc świadczenia jednego, choć złożonego i podzielonego na etapy (semestr, rok),

- opłaty za studia nie posiadają jurydycznej samodzielności, a są częścią jednego, większego świadczenia w zamian za świadczenie uczelni,

- czynnik czasu zaś służy nie określeniu rozmiaru świadczenia, lecz jedynie do oznaczenia sposobu wykonania świadczenia i ustalenia prawidłowości jego spełnienia.

Wskazując na powyższe, powód wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz powoda kwoty 2 584,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenie kosztów postępowania przed sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz zasądzenie na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości czterokrotności stawki minimalnej określonej w §13 ust.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. z uwagi na duży nakład pracy pełnomocnika, charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia,

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie jest uzasadniona i nie zasługuje uwzględnieniu.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy w odniesieniu do przyjęcia, że A. K. nie nabyła statusu studenta, ponieważ nie złożyła ślubowania oraz, że w żadnej formie nie rozpoczęła i nie kontynuowała nauki są prawidłowe i znajdują potwierdzenie w treści zebranego materiału dowodowego. Wbrew zarzutom apelacji ocena przeprowadzonych w tym zakresie dowodów została dokonana przez sąd I instancji zgodnie z wymogami wynikającymi z art.233 §1 k.p.c. nie była dowolna, ale poddana wszechstronnemu rozważeniu i mieściła się w granicach swobodnej oceny dowodów. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy opierając się na zebranych w sprawie materiale dowodowym, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności, których nie podważają skutecznie zarzuty zawarte w apelacji. Sąd Okręgowy je podziela i przyjmuje za własne. Zatem nie ma wobec tego, potrzeby procesowej, przeprowadzania na nowo w uzasadnieniu owego orzeczenia oceny każdego ze zgromadzonych dowodów, wystarczy jedynie odnieść się do tych ustaleń i ocen, które zostały zakwestionowane w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9 lutego 2012 r., sygn. akt III CSK 179/11, LEX nr 1165079).

Zarzut obrazy przepisów prawa procesowego t.j. art.233 k.p.c. w zw. z art.232 k.p.c., art.231 k.p.c. i art. 244 §1 k.p.c. uznać należy za chybiony. Sąd Rejonowy bowiem poddał wszechstronnej ocenie cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym rozważył treść dokumentów powołanych przez skarżącego, która to ocena skutkowałą prawidłowym ustaleniem, że pozwana A. K. nie nabyła statusu studenta i nie rozpoczęła nauki w Wyższej Szkole (...) w K. w żadnej formie, nawet w sposób dorozumiany. Powyższe ustalenie było kluczowe dla oceny, że po stronie pozwanej nie powstał obowiązek ponoszenia opłat za usługi edukacyjne.

Załączona przez powoda „Umowa o kształcenie” zawarta w dniu 13 października 2009 r. pomiędzy A. K. a Wyższą Szkołą (...) w K. odwoływała się w swojej treści (§2) do Regulaminu, który to dokument nie został złożony.

Samo oświadczenie powódki zawarte w umowie, że zapoznała się z treścią Regulaminu jest oświadczeniem wiedzy a nie woli i w istocie nie kształtuje jej praw i obowiązków w zakresie wynikającym z tego dokumentu.

Powód przedłożył natomiast Statut uczelni z dnia 28 września 2011r., z którego nie wynika, aby takiej samej treści postanowienia obowiązywały w dacie zawarcia umowy o naukę (umowa zawarta w dniu 13 października 2009r.). Paragraf 35 tego Statutu regulował kwestię przyjęcia w poczet studentów stanowiąc, że następuje ono z chwilą wpisu do albumu studentów i złożeniu ślubowania. Nie jest jednak wiadome, czy kwestia ta była analogicznie uregulowana w statucie obowiązującym w dacie zawarcia umowy o kształcenie tj. 13 października 2009r., skoro powód nie przedłożył stosownego dokumentu obowiązującego w tym okresie. Nawet jednak przy założeniu, że brzmienie §35 Statutu było takie samo w dacie zawarcia Umowy o kształcenie, to uznać należy, że powód przedłożonymi dokumentami. nie wykazał, w myśl obowiązku wynikającego z art.6 k.c., by do ślubowania w istocie doszło, w sytuacji, gdy pozwana tę okoliczność zakwestionowała zeznając, że Uczelnia nie poinformowała ją, kiedy ma złożyć ślubowanie i ślubowania nie złożyła. Do odmiennych ustaleń w tej kwestii nie uprawnia wymienienie w „Umowie o kształcenie” jako załącznika tekstu ślubowania, skoro fizycznie dokument taki nie został załączony do umowy. Z kolei samo oświadczenie powódki,

że wyraża zgodę na umieszczenie jej z datą zawarcia umowy w albumie studenta, jest niewystarczające do uznania, że doszło już do skutecznego przyjęcia pozwanej w poczet studentów, skoro okoliczność ta w myśl § 35 Statutu uzależniona była także od złożenia ślubowania, zaś z przedłożonych przez powoda dokumentów nie wynika, by taka czynność miała miejsce i w jakiej dacie. Powołana przez skarżącego Decyzja Dziekana z dnia 9 marca 2010 r. (k.45) o skreśleniu pozwanej z listy studentów nie daje podstawy do ustalenia, że nastąpiło skuteczne przyjęcie pozwanej w poczet studentów.

Nawet jednak przy odmiennej ocenie przedłożonych przez powoda dowodów, skutkującej uznaniem, że pozwana nabyła status studenta, powód nie wykazał, by istniały podstawy do obciążania jej należnością z tytułu czesnego w sytuacji niepodjęcia przez nią studiów i rezygnacji z nich. Powód przedłożył niekompletny dokument w postaci Zarządzenia Rektora nr (...) z dnia 1 lutego 2009 r. w sprawie wysokości i zasad wnoszenia opłat za pobieranie nauki w Wyższej Szkole (...) w K. (...), który nie zawierał w swojej treści paragrafu 3, regulującego formę i sposób rezygnacji ze studiów, do którego to odwoływał się §5 ust.5 tego Zarządzenia. Paragraf 5 ust.5 stanowił, że jeżeli student zalegał z płatnością czesnego powyżej 1 miesiąca, uczelnia wzywała studenta do uiszczenia czesnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia pisemnego wezwania do zapłaty. Niewezwanie przez uczelnię do uiszczenia czesnego nie zwalniała studenta z tego obowiązku (t.j. wnoszenia czesnego) do czasu skutecznego skreślenia go z listy studentów, chyba, że student złożył wcześniej rezygnację ze studiów w formie i trybie przewidzianym w paragrafie 3 pkt 9. Brak przedmiotowego unormowania nie dawał podstaw do przyjęcia, że musiało ono mieć formę pisemną, a tym samym, że rezygnacja przez pozwaną z podjęcia nauki w innej formie (dorozumianej) rodziła po jej stronie obowiązek uiszczenia czesnego.

Prawidłowe ustalenie Sądu Rejonowego co do nie nabycia statusu studenta, niepodjęcia przez pozwaną studiów, skutkowało brakiem podstawy do obciążenia jej dochodzoną z tego tytułu należnością i oddaleniem powództwa.

W świetle przedstawionych okoliczności i uznaniu, że pozwana nie nabyła statusu studenta, nie podjęła nauki, nie mogła być zobowiązana do uiszczania opłat z tytułu kształcenia, bezprzedmiotowa staje się więc szczegółowa analiza pozostałych zarzutów apelacji, mających na celu wykazanie zasadności powództwa.

Ubocznie tylko należy dodać, że istotnie Sąd Rejonowy błędnie przyjął trzyletni termin przedawnienia dla dochodzonego roszczenia. Nieprawidłowo w omawianym przypadku uznał roszczenie powoda jako roszczenie okresowe oraz związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ma rację skarżący, że nie było to roszczenie okresowe ani też związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Wadliwa ocena prawna Sądu Rejonowego w tym względzie nie mogła jednak odnieść zamierzonego skutku prawnego w świetle powyższych rozważań Sądu.

Z tych przyczyn apelację jako niezasadną Sąd Okręgowy oddalił na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art.98 k.p.c. Złożyło się na nie wynagrodzenie reprezentującego pozwaną w postępowaniu apelacyjnym r.pr. K. K. C. w kwocie 30,00 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z §13 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013r., poz.490).

SSO Teresa Strojnowska